

Поштова

ни Председнице Владе,

Нема много области које Србију у свету представљају у најпозитивнијем светлу. Спорт јесте изнедрио многа велика имена поникла са ових простора, али и то је недовољно са обзиром на потенцијал који поседујемо. Зато Вам се и обраћамо, у нади да ћете спречити да један вансеријски таленат пропадне и омогућити стварање још једног врхунског спортисте од кога ће наша држава имати много користи.

Ради се о Београђанину Новаку Ђоковићу, најбољем тенисеру на свету до 16 година, и – по мишљењу компетентних стручњака за тенис са свих континената са којима смо ступали у контакт – играч који се рађа једном у 10 година. Интересовање за Новаком је огромно.

Грци и Немци су му већ нудили држављанство (што је наравно одбијено), обезбеђени су му врхунски услови за тренинг у чувеној академији Николе Пилића у Минхену где, поред Београда, спроводи припреме за турнире.

Новак је резултатима и понашањем у протеклих пар година на најлепши начин представљао своју земљу Србију у неколико десетина држава. Његова перспектива и простор за напредак су огромни, али сад следи пресудни период после ког ће постати идол младих широм планете или остати упамћен само као велика нада.

Уз Вашу помоћ, Новак Ђоковић ће подижући пехаре са Вимблдона и Дејвис купа увек

моћи да истакне да је, кад је било најбитније, Србија стала иза њега.

У прилогу достављамо његову спортску биографију и копију са званичног сајта ИТФ-а (Светске Тениске Федерације).

*Унапред захвални, Богдан Обрадовић
Небојша Вишковић*

Писмо које сте прочитали саставили смо Богдан Обрадовић, садашњи селектор Дејвис куп селекције Србије, и моја маленкост једног септембарског дана 2003. године.

У то време је Новакова каријера била на прекретници. Наставак изванредних резултата био је условљен новцем. Писмо је било адресирано на тадашњег мр. Председника, Зорана Живковића. После најаве и дужег чекања, примио ме неки службеник из кабинета Председника Владе, на жалост не сећам се имена.

Предао сам му писмо, али није га ни погледао, само је питао: „Је ли, сине, о коликим парама причамо“? Кад сам рекао суму, скенирао сам му лице. Пробао је да сакрије, али један трзај изнад усана ми је био довољан да знам да ће ово писмо, чим напустим канцеларију, неславно завршити каријеру у канти. Тај човек се вероватно и не сећа нашег разговора. Волео бих да се сети, па да му буде бар мало криво. Јер, да је тада помогао, и он лично имао би заслуге за Новаков резултат. Овако, само стаје у ред оних који су могли да помогну, а нису. Оних који ће се сад утркивати ко ће пре честитати. Нико није помогао. Новак је све урадио сам и, да сам на његовом месту, читао бих само искрене честитке обичног света.

Остало бих зафрљачио директно у канту, као што је неко некад урадио са нечим другим.

Ископао сам ово писмо на старом лап топу, сетио сам се да сам га негде сачувао. Написали смо Боћа и ја – Новак Ђоковић ће подижући пехаре са Вимблдона и Дејвис купа... Није баш да смо Нострадамуси, али није лоше, признаћете. Једно је већ одрађено, остаје оно друго. Врло брзо...

Ах, да. Женско финале. Свака част, Петра Квитова. Успех достојан сваког дивљења, али, Петра, чак и да читаш овај блог разумела би што ти се даје само пар редова. Твоја земља је имала шампионе Вимблдона и прве играче света, нама је први пут. Мало смо узбуђени, извини...

(Блиц)